

אותה. אבל הוא לא התרגל אליה. לאחר חד- שים אחדים החזיר אותה לביתה. במאמץ למחנת כליל את זכר המאורע בקרה נזימה אצל רופא שפטר אותה מהריון, מתנת תקו- פת חייה באהל המדברי.

ניתנה לבנק הלאומי לישראל לפיה מוציא הבנק לאור את שטרי הכסף בשביל הממשלה. כל הסימנים מראים כי תוקף האמנה לא יחודש ובראשון לינואר 1954 יופיעו, יש לשער, שטרי כסף חדשים, ממשלתיים, שיסאו את חתימתו של מנהל הבנק הממלכתי דוד (דוניק) הורוביץ.

לנסיונותיו הנושנים של חלפסון להוציא מ- גזו את שמות חבריו, שעזרו בחיבור הכרוז המרדני: "צר לי, אדוני הקצין, אך לא אוכל לגלות זאת. הם רוצים עדיין לעסוק בדברים דומים."

בית בושת. כחצי תריסר אנשים, מגו- דלי זקנים ופיאות, התכנסו הבנין ישיבת חיי עולם בן שלשת הקומות, ישבו באולם המשקיף על רחבת "תגרות השבת" הידועות, סביב שולחן עץ פשוט.

נוטשי תינוקתם עזרא ונוימה הכיה מי סוף סוף, האב ?

קש בגבר אחר שיאות לשאת אותה. **מי אבי הרעיון?** הקרבן עכשיו היה עזרא (30) שביקש את ידה כדי לתת גושפנקה חוקית למצב שהיה קיים ביניהם. מיד לאחר הנשואים הרגיש הבעל כי אשתו הרה ללדת. כיון שהיה בעל הגון ביותר, לא הניח לו מצפנו לחשוך כי הוא עצמו אשם בכך, החליט כי מאהבה ה- קודם של אשתו הוא האב. זה היה מצב דרמטי בעל אפשרויות רבות ובית הווג ה- צעיר התמלא גידופים, קללות, מהלומות ושברי כלים.

חלף. מלאי השטרות שבידי התושבים קטן במידה ניכרת, כוח קניית המזון של הלירה ירד. אם הממשלה תעמוד בדיבורה, לא תגדיל את המחזור והמחירים יוסיפו לעלות, לא יהיה לרוב האורחים כסף להחלפה, בבוא המועד.

הגאון ומנהל ישיבת עץ חיים הרב זלמן מלבר (80); רב החרדים, ומצמרת נטורי קרתא, זליג ראובן בנגיס (93). **מחצרת קשישה.** היועץ המשפטי ל- ממשלת ישראל הגיש כתב-אשמה לבית המש- פט המחוזי בירושלים, שהיחה שיא חדש בתולדות כל בתי המשפט בעולם.

על סדר היום של ועדת פעולה זו, היתה רשומה הבעיה הנושנה: חימוש אמצעי לחי- מה יעילים בנגע היכול, לדעתם, להביא אסון על האומה.

הם מציגים למתייצבת שאלות מסובכות, מתאמצים לבלבל את מוחה, ובראותם, שה- תמרון הארור הצליח, פורצים כל השופ- טים" בשחוק סטני, ומוחאים כף: נצחנו! אולם הפנינה של הכרוז נשמרה לצבא, ש- הוצג בעיני הקוראים כבית-בושת, עם הערה עוקצנית מיוחדת שמורה למחנות הגדו"ע, בו נתגלו, לדברי עתונים אחדים, מקרים של הריון.

לאחר כמה השוואות עם גרמניה הנאצית, קרא לנאמני התורה "להתעורר לפעולות ולמעשים".

שק עץ הראשו. הפעולות והמעשים ש- עורר הכרוז, החלו ונסתיימו ביום הבא. ל- פחות לבני אלה, שהכרוז נתן ביטוי לרגשו- תיהם הכנים.

בהפגנה חוקית יצאו כמה מאות אנשים דתיים את שכונת מאה שערים, לאחר שהש- תטחו על רצפת בית הכנסת וכיסו את רא- שיהם בשקים לאות אבל. ברחובותיה הצ- רים של העיר נתנו ביטוי קולני לכאבם ה- אמתי, השתטחו שנית על קברות רבנים קדו- רים (העולם הזה 765).

גידולים סנסציוניים. לא כן היה ה- דבר במתנה שמנגד.

שם ביכרו לנפח את החשיבות האוביקטי- בית של הכרוז להגיע את המכבש הכבד של משטרת ישראל, כדי למחוק את "הפעולות והמעשים" של מספר בתי כנסת מאה שע- ריים. על הגילויים הסנסציוניים של נסיון פיצוץ הכנסת בידי מספר חובשי כפיפות צעיר- רים, כמה חודשים לפני זה, נוסף עתה גילוי מוצלח שני: קושרי קשר קשישים.

בבית דפוס בנאה שערים, השיך ליהודי מווקן בשם שווארץ, הופיע קצין משטרת ישראל חלפסון, ביקש לדעת, מי מסר את ה- כרוז לדפוס. מנהל הדפוס נענה לבקשה, שלח את חלפסון לישיבת קרלין, שמנהלה, ישראל גרוסמן (38), היה האיש.

ברב מצא הקצין, שהוטל עליו לגלות את פרשת הקשר, יריב לא קל. הצטחק גרוסמן

שילומים

גולדמן או לא גולדמן?

כתב על החשמונ הירושלמי, שסובב את כפתורי מקלטו בתקווה לשמוע חדשות מעני- גות מהנעשה בשטח האסונות האירופיים, הופתע לשמוע מתוך המקלט קול מוכר: ה- משונה היה, כי הקול יזכר גרמנית.

החידה מצאה את פתרונה אחרי דקות ספו- רות, כשקרין הרדיו המערב-גרמני הודיע, כי היתה זו שיחה מוקלטת עם נשיא ההסתדרות היהודית העולמית, ד"ר נחום גולדמן.

ההודעה שנחפרסמה למחרת, סיפרה על הפטפט הידידותי של גולדמן עם העם הגר- מני מעל גלי האתר. הדור מיהר להכחיש את דברי על המשמר, טען, כי לא נחום גולדמן כי אם איש כמעט בלתי מוכר בשם גולדמן, היה בעל הקול.

במסיבת העתונאים עם דובר הסוכנות, לא בוששה לצוץ השאלה: גולדמן או לא גולד- מן ?

בסוף השבוע, הבטיח הדובר להתקשר "מיד" סלגרפית עם האחראיים. לו היה הקשר המברקי עם ישראל "מברקי" באמת, היתה התשובה עלולה להעמיד את הסוכנות במצב לא נעים. משום מה, נוהגים עדיין להבדיל בין חתימת חוזה עם ארשת פנים רציניות מאד בלוקסמבורג, ובין שיחה ידידותית מעל גבי גלי האתר, אפילו אם המטרה היא אחת: כסף.

עולים

אבי התינוקת הטיל ספק

היתה זאת חטיפה שונה בהרבה מאלה המתוארות בסרטים הצבעוניים המתימרים להיות מבוססים על אגדות אלף לילה ולילה. היא היתה בהרבה יותר פשוטה, במאד פחות סטגונית.

את תפקיד היפיהפיה מלאה נזיכה, שלא היתה כלל יפה אבל נחשבה, בעיני מישלה, לבעלת גוף מושך. כיון שהיתה בת למשפחה יהודית, לא היה כלל קשה לדפוק על דלת הבית הקטן, למשוך אותה ולהובילה אל אהליו של שבט שחי במדבר, לא הרחק מבגדאד.

נזימה התרגלה עד מהרה לאיש שחטף

בבוא העת ילדה נזימה, בחדרה הצר בירושלים, בת, עשרה ימים בדיק לאחר מכן נמצאה התינוקת על פסי מסילת הברזל ליד מעברת רחובות, כשהיא עוזבה ובוודת זוחלת לאטה על האדמה הרטובה.

בבית המשפט הרחובותי גרמו העדים מגממי העברית, לכאב ראש גדול לשופט, לתובעים. עזרא טען כי אשתו היתה בעלת הרעיון לסלק את התינוקת הרכה. יחדיו נסעו שניהם לרחובות, השליכוה ליד המעברה. לעומתו טענה נזימה כי מיד לאחר שילדה, מרח עזרא על חזה סם כדי שלא תוכל להניק, לקח את התינוקת במטרה להכניסה למוסד צבא. במקום זה השליכה בין אהלי המעברה.

האדם השלישי, הצעיר שהיה מאורש לנ- זימה לפני חתונתה עם עזרא, היה שקט ועק- בי, טען כי לא קיים אתה יחסי מין בכל תקופת הכרותם. הצהרתו זו, שהיתה מכחי- גת להוציא מהבוק, אושרה גם על ידי נזי- מה, מאותה סיבה, אך עוררה חיוכים על שפתי החוקרים.

בית הדין שהחליט שעל השניים להתגרש ועל עזרא לשלם סכום כסף מסוים עבור המזונות, למסור את חדרה של נזימה וחפ- ציה, לא הגיע בסיום למסקנה ברורה אחת: האם היה עזרא אביה של התינוקת ?

לנזימה היתה תשובה משכנעת. הצהירה: "יש לי עדים שעזרא הוא האב."

עתונות

לכל דבר - גבול

אחרון אלמוג, הכתב הצעיר לענינים פוליטיים של הדור, חש השבוע באמיתות האימרה הישנה של עתונאים ותיקים: "עתו- גות היא מקצוע מסוכן, ושומר נפשו ירחק ממנו".

כשבא אלמוג לבית משפט השלום בתל אביב, להיות נוכח בהבאתם של שני המתפר- צים למשרדי הקבוצ הארצי (העולם הזה 797) בפני שופט שלום לשם הוצאת פקודת מעצר נגדם, נוכח שהעצורים לא הובאו. הוא הק-

המשק

סוף האמנה

ביום האחרון השנה יפוג תוקף האמנה ש-

הצעת שטח לאכטחת חיי הנהגים מפני זעם אספמף האזרחים הרצחניים בישראל או "הנוסע-לא-יבין-ואתקופטר."